

Dances with my mother

NEAL LEEMPUT & DE STUDIO

Moeder en Zoon: samen sterk

Pieter T'Jonck
Gezien op 26 september 2020
De Studio, Antwerpen
Love at First Sight Festival

Theater hoef niet altijd de grote kwesties van de mensheid te tackelen. Het moet ook niet altijd gaan over de kunst. Theater kan ook het leven van gewone mensen voor het voetlicht brengen. Dat doet Neal Leemput in 'Dances with my mother': hij voert zijn eigen moeder op. Hier en daar wordt het verhaal wat aangedikt, maar wellicht zie je haar toch min of meer zoals ze is. Toch wordt het nooit gênant. Af en toe is het zelfs ontroerend.

28 SEPTEMBER 2020

Neal Leemput stapt parmantig naar het midden van het podium en kondigt, zo fier als een gieter, aan dat hij zijn moeder ervan wist te overtuigen om samen een voorstelling te maken. Dat was niet eenvoudig, want ze is verlegen en ze heeft geen enkele podiumervaring. Zegt ze zelf.

Waarom Leemput zich aan die riskante onderneming wou wagen kom je tijdens het volgende uurtje te weten door allerlei anekdotes die opduiken in de gesprekken die moeder en zoon voeren. Je leert daaruit dat Leemputs moeder al vroeg scheidde van haar echtgenoot, een lokaal bekende voetballer. Ze leed onder de achterklap die toen volgde. Dat heb je in een klein dorp waar iedereen iedereen kent. ''Ze' dachten dat ik lesbisch was'. Daar is niets van, beklemtoont ze. Maar de zoon, die is wel homoseksueel. Uit de kast komen joeg hem de stuipen op het lijf, tot hij ontdekte dat zijn moeder dat al lang vermoedde en er vrede mee had. 'Dan kunnen we lekker samen shoppen'.

Later vervreemdden moeder en zoon van elkaar: ze spraken elkaar nagenoeg een jaar niet. Zoon nam moeder een gebrek aan aandacht kwalijk, zij wist niet hoe ze de brokken kon lijmen. Zonder dat het ooit met zoveel woorden gezegd wordt begrijp je dat de moeder een 'wilde' en moeilijke periode doormaakte na de scheiding en tegen haar vijftigste stilaan vereenzaamde, grotendeels door haar sociale onhandigheid en achterdocht over wat 'ze' nu weer zouden denken. Op het einde 'bevrijdt' ze zich van die angst met hartsgrondige 'fuck you' 's aan het adres van al wie haar ergerde. Haar zon doet enthousiast mee.

De titel van het stuk heeft ermee te maken dat moeder en zoon geregeld een dansje doen met elkaar, op nummers waar de moeder dol op was in haar ‘jonge jaren’. Kim Wilde, Paul Young, Simon & Garfunkel bijvoorbeeld. Helemaal op het einde danst de moeder alleen op ‘the first time ever I saw your face’ van Roberta Flack. ‘Een interpretatieve dans over de fases van het moederschap’ heet ze dat. (Waarom die titel Engels is, begreep ik overigens niet, want het stuk is door en door Vlaams).

Die dansjes zijn tenenkrommend amateuristisch, maar het omgekeerde zou dan ook niet kloppen. Enkel zo krijg je een direct zicht op de gevoelswereld van doodgewone mensen, met doodgewone verlangens, die ze niet altijd erg trefzeker weten uit te drukken. Kleine levens, kleine tragiek. Niets opzienbarends, op misschien één ding na. De moeder laat zich met plezier meeslepen in een *tacky* imitatie van ‘Bridge over troubled water’ van Simon & Garfunkel: zij en haar zoon *lipsynhen* de song in een geïmproviseerd kleed van knalroze kunststof tule, met een rood potlood als microfoon. Pure *camp*, op huiskamerformaat.

Je voelt vaak dat er, ondanks een jaar zonder contact, veel affectie is tussen deze twee. De zoon helpt de moeder vaak als ze even de draad kwijt is. Ze lezen ook elkaars replieken als ze eerdere gesprekken naspelen op het podium. ‘Om elkaar beter te verstaan’. Dat procedé werkt verrassend goed, zelfs al lezen ze die dialogen grotendeels af van een blad.

‘Dances with my mother’ biedt zo een wat sentimenteel, maar authentiek beeld van deze relatie. Veel verder springt het niet. Ik ben geen fan van dit soort ‘*théâtre vérité*’ maar je moet de maker wel nageven dat er geen valse noten klinken. Liefhebbers van het genre zullen hier wellicht van smullen.